

علت آنست که در سطح ماه قوهٔ جاذبهٔ تقریباً بیک ششم جاذبهٔ زمین و علت این هم آن است که ماه چندین برابر از زمین سبکتر است^۱ اجرام و اجسام کوچک‌زیادی در فضا هستند که راجع با آنها بعداً شرحی خواهیم کفت بواسطهٔ کوچکی آنها که طبعاً وزن آنها سبکتر است قوهٔ جاذبهٔ آنها آنقدر کمتر است که هر کاه یکنفر مثلاً از روی آنها بهوا جستن کند هیچوقت دیگر با آن جرم بر نخواهد کشت^۲ یعنی آن جرم یا سیارهٔ کوچک، اختیار و جاذبه‌اش از کفش خواهد رفت و آن شخص در فضا پر خواهد شد تا شایدیس از سالیان دراز بیک جسم یا جرم یا سیارهٔ بزرگتر دیگری او را جذب کند.

ماه هوا ندارد در این زمان ماه هوا ندارد. هر کاه در بیک زمانی هوا داشته است آن هوا از ماه نایدید شده و تمام شده است و هر کاه سبکی وزن ماه و در نتیجه کمی قوهٔ جاذبهٔ ماها در خاطر داشته باشیم^۳ تعجب نخواهیم کرد از اینکه ماه هواندارد مولکولها^۴ یعنی ذرات هوای ماه دائمآ در حرکت هستند^۵ و هر کاه هر بیک از آنها در طبقات علیای هوا که در آنجا محتتملاً با ذرات دیگر تصادم ندارند^۶ در هر ثانیه هفت میل یا زیادتر^۷ سرعت پیدا کنند (هفت میل در ثانیه^۸ سرعت فرار از زمین است)^۹ آن ذرات هوا بطرف فضای خواهند رفت و جاذبهٔ زمین نخواهد توانست آنها را نگاهدارد یا بطرف زمین برگرداند. هر کاه بیک توپ بزرگی بتواند بیک کلوله را با سرعت هفت میل در ثانیه پرتاب کند^{۱۰} آن کلوله دیگر بزمین بر نخواهد کشت در ماه این قوهٔ فرار بیک هیل و نیم در ثانیه است و هر کاه ماه هوانی داشته است پیداست که چقدر سهلتر از زمین از دست داده است.

هر چند پروفسور «پیکریک»^{۱۱} ادعا گرده که آثار نبات را در بعضی از قسمتهای ماه پیدا نموده است که در نتیجه باید هوانی داشته باشد تا نبات بروید علمای هیئت انگلستان فرمن او را نیزیر قتندو فعلاً عموم علمای هیئت اتفاق دارند که ماه بکلی قادر هواست ملاحظه و مطالعه هم این نظر را تأیید میکند زیرا وقتیکه ماه بین ما و یکی از ستاره ها واقع میشود این ستاره در پشت ماه هدتی بینهان است. در هر مورد که ستاره ائی در پشت ماه بینهان می‌شود یعنی ماه حائل بین ها و ستاره میشود بینهان شدن ستاره فوری

و شماست در صورتیکه اگر هوائی داشت مقداری از نور ستاره حتی وقتیکه ستاره تماماً در پشت ماه میرفت بواسطه هوا منتشر و منعکس میشد.

و بنا بر این ستاره کم کم ضعیف و ناپدیده شدند آنکه یکدفعه نایدید گردد.
بنا بر این ماه یک دنیای مرده است و هر کاه یک وقتی حیات نبانی یا حیوانی در آن وجود داشته است چندین میلیون سال پیش رخت از آن گردد بربسته و رفقه و تمام شده است.

این را نیز باید بیفزاییم که هیچگونه علامت و آثاری هم از آب و بخار در ماه دیده نمیشود چون هوائی نیست که قدری از حرارت آفتاب جلوگیری کند و بگاهد آن طرف ماه که با آفتاب رو برو میشود بسیار کرم می شود و حتی تخمین کرده اند که از آب جوش هم کرم تر می گردد و بر عکس آنطرف دیگر که سایه است بسیار سرد و شاید مقدار زیادی بیش از صد درجه زیر صفر باشد.

ساختمان ظاهری و فیزیکی ماه - یک تلسکوب کوچک یا حتی دوربینهای معمولی مقداری از زیبائی و قشنگی سطح ماه را نمایان نمی‌سازد که عبارت از سلسله کوههای لخت و جلگه‌ها و از همه عجیب تر هزاران دهانه های آتش فشان خاموش است این دهانه آتش فشانهای ماه که ما آنها را باین نام می نامیدیم هیچگونه شباهت و مnasیتی با دهانه آتش فشانهای زمین که نسبت بآنها کم و کوچک هستند ندارند. تا کون نقشه متجاوز از سی هزار دهانه آتش فشانهای ماه را ترسیم کرده اند قطر دهانه آنها متفاوت است یعنی از یک صد و پنجاه میل تا یکربع میل است و باید مقدار زیاد دیگری باشد که بواسطه کوچکی در تلسکوپهای بزرگ هم دیده نمیشود این نام یعنی دهانه آتش فشان شاید زیاد مناسب و بجا نباشد زیرا دهانه آتش فشان که می گوئیم دهانه یا چاه هائند در قله کوههای عخروف که گاه کاهی مواد مذاب از آنها فوراً می کند بخاطر می‌آورد در صورتی که این ها اینطور نیستند و هائند آتش فشانهای بزرگ در حقیقت جلگه های دیوارداری هستند که دیوار های آنها ده هزار الی بیست هزار پا از سطح عمومی ماه مرتفعتر است و داخل این دهانه یا جلگه بسیار از سطح ماه پائین تر یعنی بعضی تا سه میل از سطح ماه پائین تر است.